

KIMI NO SUIZO O TABETAI

© Yoru Sumino 2015

All rights reserved.

First published in Japan in 2015 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo.

Romanian translation rights arranged with Futabasha Publishers Ltd.

through EMILY BOOKS AGENCY, LTD., Taiwan and Corto Literary, Croatia

© 2024 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română

Ilustrație copertă: © Ioundraw (FLAT STUDIO)

Redactare: Bogdan Coșa

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SUMINO, YORU

Vreau să-ți mănânc pancreasul / Yoru Sumino; trad. din lb. japoneză și note de Iolanda Prodan. - Valea Lupului: Alice Books, 2024

ISBN 978-606-95692-7-6

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.521

Yoru Sumino

Vreau să-ți
mănânc pancreasul

Traducere din limba japoneză
și note de Iolanda Prodan

2024

YORU SUMINO a început să scrie în timpul liceului și a debutat cu volumul *Vreau să-ți mănânc pancreasul* în 2015.

Azi e ceremonia funerară a fostei mele colege de clasă, Yamauchi Sakura. Vremea e mohorâtă, cerul înno-rat, în contrast cu firea sa veselă și bucuria cu care și-a trăit viața.

Nu am mers la ceremonia de rămas-bun, la care îmi imaginez că mulți au plâns în hohote, semn că viața ei a fost importantă și a avut un sens. Nu am fost nici la priveghi, cu o seară înainte. Nu am ieșit din camera mea.

O singură colegă m-ar fi putut convinge să merg la casa funerară, așa că, în mod paradoxal, din punctul ăsta de vedere, mă consider norocos că fix ea a plecat din lumea asta. Cum nici profesorii și nici părinții ei nu au dreptul și nici datoria morală să mă oblige să ies

din casă, îmi respect alegerea pe care am făcut-o, aceea de a nu merge la ceremonia funerară.

Firește, sunt elev la liceu, așa că trebuie să merg în continuare la școală, chiar dacă nu mă cheamă nimeni acolo. Dar ea a murit în vacanță, așa că nimic nu mă poate face să ies din casă pe o vreme atât de urâtă.

Părinții mei au plecat la serviciu dimineață. Am mâncat ceva la prânz, după care m-am închis în camera mea. Se înșală cine crede că m-am izolat între patru pereți ca să sufăr în singurătate, chinuit de golul lăsat de moartea ei.

Dintotdeauna am fost genul de băiat care, cu excepția zilelor în care trebuie să merg la școală și a celor în care ea mă scotea cu forța din casă, a stat închis în camera sa.

Și, atunci când sunt în dormitorul meu, cea mai mare parte din timp mi-o petrec citind. Nu cărți de dezvoltare personală sau academice, fiindcă nu-mi plac, ci romane. Întins pe pat, pe spate sau pe burtă, cu capul sau bărbia sprijinite de o pernă albă, citesc romane în format de buzunar. Cărțile cartonate sunt grele, așa că le prefer pe cele de mici dimensiuni.

Cartea pe care o citesc acum mi-a împrumutat-o chiar ea cu ceva timp în urmă. E o carte la care a ținut foarte mult – ea, care nu prea citea cărți. A stat pe raft de când mi-a împrumutat-o. Aveam de gând s-o citesc

și să i-o înapoiez înainte să moară, dar nici asta n-am reușit să fac la timp.

Asta e, nu mai pot schimba nimic acum. După ce o s-o termin de citit, o să merg să le-o înapoiez părinților ei. Și-o să fac atunci o plecăciune în fața portretului ei funerar.

Cum mai aveam o jumătate de carte de citit, s-a înserat până am terminat-o. La un moment dat, ca să pot vedea, am tras draperia și am aprins lampa cu neon.

Abia când îmi sună telefonul mobil îmi dau seama cât de repede a zburat timpul.

Nu e un apel important. E maică-mea. O ignor. Sună și a doua oară și tot nu-i răspund. Așa cum era de așteptat, sună și a treia oară. Probabil că vrea să-mi dea instrucțiuni pentru masa de seară. Duc telefonul la ureche și aflu că trebuie să fierb orezul înainte să ajungă ea acasă. Îi răspund că asta o să fac și închid.

Înainte să pun telefonul pe birou, îmi dau seama că nu l-am mai atins de două zile. Nu cred că l-am evitat intenționat. Pur și simplu am uitat să pun mâna pe el – nu știu dacă uitarea mea are un sens mai profund.

E un telefon cu clapetă. Îl deschid și verific mesajele primite. Nu e niciunul necitit. Nu mă mir. Apoi verific lista cu apelurile și mesajele pe care le-am trimis – asta îmi spune când l-am folosit ultima oară.

Un mesaj pe care i l-am trimis ei, fostei mele colega de clasă.

Un mesaj scurt, o singură frază.

Nu știu dacă l-a citit.

Vreau să ies din cameră și să merg la bucătărie, dar mă răzgândesc și mă trântesc din nou pe pat. Nu-mi pot șterge din minte mesajul pe care i l-am trimis.

N-am să știu niciodată dacă l-a citit.

Vreau să-ți mănânc pancreasul.

Dacă l-a citit, oare ce-a crezut despre mine?

Așa adorm, încercând să găsesc un răspuns.

În cele din urmă, nu am mai pus orezul la fiert înainte să ajungă maică-mea acasă.

Am visat-o pe fosta mea colegă de clasă. Așa vreau să cred. Poate chiar am visat-o.

1

— Vreau să-ți mănânc pancreasul.

Yamauchi Sakura mi-a făcut mărturisirea asta ciudată tocmai când verificam conștiincios cotele cărților de pe rafturile prăfuite din depozitul bibliotecii școlii, ca să mă asigur că sunt ordonate cum trebuie – era sarcina mea de ajutor de bibliotecar.

Voiam să o ignor, dar, cum eram doar noi doi în depozit, era limpede că vorbea cu mine. În plus, dorința ei bizară îmi trezise curiozitatea.

N-am avut de ales și i-am răspuns, deși îi vedeam doar spatele:

— Ha? Ți-ai dat seama peste noapte că ești canibală sau ce?

A inspirat adânc, a tușit puțin din cauza prafului și a început să-mi explice sigură pe ea:

— Am văzut ieri o emisiune la televizor. Spuneau că, în trecut, când un om avea probleme cu un organ, mânca același organ de la un animal.

O ascultam fără să mă uit la ea.

— Și?

— Dacă îl durea ficatul, mânca ficatul unui animal, dacă suferea cu stomacul, mânca stomacul unui animal – și tot așa. Oamenii din Antichitate aveau credința că doar așa se puteau vindeca de o boală. De aia vreau și eu să-ți mănânc pancreasul.

— Vrei să mănânci un pancreas? Pe-al meu?

— Păi, nu mai văd pe nimeni aici în afară de tine, a răspuns râzând, fără să se întoarcă spre mine.

Bufniturile cărților cartonate pe rafturi arătau că mâinile sale erau foarte harnice.

— Nu pot să-mi oblig micul pancreas să-ți salveze viața. E prea mult pentru el, zău.

— Ai dreptate. S-ar putea să-ți afecteze și stomacul.

— În concluzie, caută pe altcineva.

— De pildă, pe cine? Nu am chef să-mi mănânc familia, a răspuns, pufnind din nou în râs.

Eu, în schimb, nu am râs. Sunt genul de om care-și face treaba serios, cu o mină gravă, și aș fi vrut să-mi urmeze exemplul, nu să se hlizească.

— Tocmai de aia ești singurul căruia îi pot cere ajutorul. Tu ești colegul de clasă care îmi știe secretul.

— Dar, în planul ăsta pe care ți l-ai făcut, nu ai luat în calcul și faptul că am nevoie de propriul pancreas?

— La ce ți-ar folosi? Oricum nu ai habar la ce e bun un pancreas...

— Ba știu, și încă foarte bine.

Da, știam. E adevărat, dacă n-ar fi fost ea, nu aș fi citit despre pancreas – un cuvânt care, înainte să o cunosc, nu-mi spunea nimic.

Mi-am dat seama după felul în care respira și își mișca picioarele că se întorsese cu fața la mine. I-am aruncat o privire printre cărți. Chipul ei asudat era fericit – nu arăta ca și cum mai avea puțin de trăit.

Dar nu era singura care transpira. Eram în arhiva bibliotecii școlii, într-o zi de iulie, în epoca încălzirii globale, unde nu ajungeau curenții reci ai aparatului de aer condiționat.

— Să nu-mi spui că ai citit despre pancreas! mi-a spus pe un ton jucăuș.

Era prea entuziasmată ca să o ignor, așa că i-am răspuns:

— Pancreasul are rolul de a regla digestia și metabolismul. De exemplu, secretă insulină, ca să transforme zahărul în energie. Dacă nu ar fi pancreasul,

organismul nu ar avea de unde să-și ia energie și oamenii ar muri. Uite de-aia nu pot să-ți ofer la masă pancreasul meu. Scuze.

Am turuit fără să trag aer în piept, apoi m-am întors la treaba pe care o aveam de făcut.

— Uau! Ha, ha, ha! a izbucnit în râs.

Eram mândru că gluma mea fusese atât de bună, dar mă înșelam. Râdea din alt motiv.

— Hopa! Colegul de clasă care-mi știe secretul e interesat de mine. Greșesc?

— Cum să-ți spun...? am răspuns după câteva clipe de ezitare. N-are cum să-ți fie indiferentă o colegă care suferă de o boală incurabilă.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Ești interesat de persoana mea, nu de boala mea.

— Cine știe...? Poate că da, poate că nu.

— Ești imposibil!

A izbucnit iar în râs. I se urcase căldura la cap și nu mai gândea cum trebuie. Chiar eram îngrijorat pentru ea.

Niciunul dintre noi nu a mai scos niciun cuvânt și ne-am continuat treaba până când a venit bibliotecara să ne scoată din depozit.

Era ora închiderii. Am tras o carte puțin în afară pe raft, semn că până acolo verificasem cotele, pe urmă m-am uitat cu atenție în jur, ca să nu-mi uit ceva. Când

am trecut din depozitul încins în sala mare a bibliotecii, curentul aparatului de aer condiționat mi-a șfichiuit de-a dreptul pielea transpirată și am început să tremur de frig.

— Ce răcoare e..., a spus veselă colega mea și a pășit în spatele biroului de la recepție.

A scos un prosopel din geantă și s-a șters pe față. La fel am făcut și eu, dar m-am mișcat mai încet decât ea.

— Ați făcut o treabă bună și azi, vă mulțumesc. Am închis biblioteca, dar, dacă vreți, puteți să mai rămâneți puțin să vă trageți sufletul. Uite, serviți niște ceai și ceva dulce.

— Uau...! Vă mulțumesc, a spus Sakura.

— Mulțumesc, am zis și eu.

Am luat o gură din ceaiul rece de orz și am cercetat cu privirea sala mare a bibliotecii. În afară de noi doi, acolo nu mai era niciun elev.

— Ce bună e chifla...

Avea obiceiul să reacționeze exagerat de pozitiv la orice se întâmpla în jurul său. S-a așezat repede pe un scaun în spatele biroului de recepție. Ținând o chiflă într-o mână, am tras cu cealaltă un scaun și m-am așezat și eu, dar puțin mai departe de ea.

— Îmi pare rău că v-am răpit din timpul pentru învățat. Știu că săptămâna viitoare încep testele.

— A, nu face nimic. Noi doi luăm întotdeauna un punctaj¹ nici prea mare, nici prea mic. Nu-i așa, colegul meu de clasă care-mi știe secretul?

— Îhî... Dacă nu chiulesc, pot să scot un punctaj decent, am răspuns, apoi am mușcat din chiflă – era delicioasă.

— Te-ai gândit la ce facultate vrei să mergi, Yamachi? a întrebat-o bibliotecara.

— Încă nu, a răspuns. Mai bine zis, cred că nu o să fie cazul.

— Și tu, domnule elev bine-crescut?

— Nici eu.

— Nu-i bine, colegule care-mi știi secretul. Trebuie neapărat să te gândești, mi-a reproșat colega mea, întinzând mâna după a doua chiflă.

N-am băgat-o în seamă și am mai luat o gură de ceai – îmi plăcea ceaiul ăla cumpărat de la minimarket, să-i simt gustul devenise parte din rutina mea zilnică.

— Amândoi trebuie să vă gândiți la viitor, ne-a spus bibliotecara. Nici nu o să vă dați seama când zboară anii și o să vă treziți într-o zi că ați îmbătrânit. Am trecut prin asta, știu ce vorbesc.

— Ha, ha, ha, a izbucnit colega mea în râs. N-o să am parte de așa ceva...

1. În Japonia, notarea elevilor se face de 1 la 100. De obicei, un punctaj mai mare de 60 este considerat de trecere.

Au râs amândouă. N-am spus nimic. Am mai luat o îmbucătură din chiflă și am făcut-o să alunece pe gât cu ceai.

Colega mea avea dreptate. Nu avea să ajungă la vârsta bibliotecarei.

Era imposibil să atingă vârsta de patruzeci de ani, cam cât bănuiam că avea ea. Doar noi doi știam acest lucru. De aia, înainte să izbucnească în râs, mi-a aruncat o privire cu subînțeles. Era ca o actriță de la Hollywood care, atunci când spune o glumă, face și din ochi.

Sincer să fiu, nu am râs nu fiindcă gluma ei mi s-a părut nepotrivită pentru situația în care se afla, ci mai curând pentru că m-a iritat expresia arogantă de pe chipul ei, care spunea „asta a fost tare, nu?”.

A răspuns figurii mele îmbufnate cu o privire dezamăgită și tăioasă, dar m-am uitat așa la ea până când n-am mai rezistat, iar colțurile gurii mele au schițat un zâmbet.

Am mai zăbovit în biblioteca închisă vreo jumătate de oră, apoi ne-am îndreptat către casă.

Era trecut de ora șase când am ajuns la pantofarul din holul școlii. Sub soarele care se încăpățâna să strălucească pe cer, se auzeau glasurile colegilor de la clubul de atletism.

— Azi a fost îngrozitor de cald în depozit, nu-i așa?

— Îhî...

— Să sperăm că mâine nu o să fie la fel de rău. Începe și weekendul...

— Îhî...

— Mă ascuți?

— Sunt numai urechi.

Am schimbat încălțămîntea de interior cu cea de exterior, am pus-o ordonat în pantofar și am ieșit pe ușa școlii. În fața clădirii erau o curte mică și poarta principală, iar în spate era un teren de sport. Cu fiecare pas pe care-l făceam, glasurile elevilor care jucau baseball sau rugby se auzeau tot mai slab. Am auzit-o alergând și n-a durat mult până m-a ajuns din urmă.

— Pe tine nu te-a învățat nimeni să-i ascuți pe cei care vorbesc cu tine?

— Ce întrebare-i asta? Dacă nu m-ar fi învățat nimeni, nu te-aș fi ascultat, nu crezi?

— Serios? Ia spune-mi, despre ce am vorbit?

— Hm... Despre chifle.

— Vezi? Ți-am zis că nu mă ascuți! m-a certat ca o educatoare de grădiniță. Nu-i bine să spui minciuni!

Eram cam scund pentru un băiat de vârsta mea, iar ea prea înaltă pentru o fată de vârsta ei, așa că aveam înălțimi apropiate. Era reconfortant să-mi țină morală cineva la care trebuia să cobor privirea.

— Scuze, scuze, mă gândeam și eu așa...

— Pe bune?

Îmbufnarea îi dispăruse și făcuse loc curiozității. S-a apropiat de mine. Mă privea intens, cu interes. Am iuțit pasul ca să măresc distanța dintre noi și am continuat să vorbesc, dând din cap convingător.

— Da, și nu de ieri, de azi. Mă gândesc de mult timp. Mă gândesc serios și asta e o minune pentru mine...

— O...! La cine te gândești? Zi-mi odată!

— La tine.

Am fost precaut, pentru că nu aveam chef de o scenă. Am spus-o fără să mă opresc din mers sau să întorc privirea la ea. Am zis-o simplu, ca pe ceva banal. Știam că, dacă aș fi fost prea serios, ar fi reacționat exagerat.

Dar precauția mea nu a slujit la nimic, căci exact așa a reacționat: exagerat.

— La mine? a strigat precipitată. Păi... Stai puțin... Ce faci? Ai de gând să-mi mărturisești iubirea? Uau...! Aoleu, am niște emoții!

— Ai înțeles greșit, i-am spus sec, așteptând să se potolească. Ascultă-mă!

— Te ascult.

— Crezi că e bine să-ți petreci puținul timp care ți-a mai rămas aranjând cărțile în biblioteca școlii? am întrebat-o, încercând să-mi păstrez tonul calm.

— Bineînțeles că e bine. E firesc, mi-a răspuns, lăsând nedumerită capul într-o parte.

— Nu văd nimic firesc în ce faci, am contrazis-o.

— Serios? Și ce-mi sugerezi să fac în loc să merg la bibliotecă?

— Chiar nu vrei să faci nimic? Să te întâlnești cu prima ta dragoste, să călătorești în lume făcând auto-stopul... Până te stabilești într-o țară unde să-ți trăiești ultimele zile.

De data asta a aplecat capul spre celălalt umăr.

— Hm... Înțeleg ce vrei să spui, dar vreau să te întreb și eu ceva: și tu ai o listă cu ce vrei să faci înainte să mori, nu?

— Hm... Am, cum să nu am... Așa cred...

— Deci vrei să faci multe lucruri, dar acum nu faci nimic din ce vrei să faci. Oricare dintre noi doi poate muri chiar mâine. Presupunerea asta e valabilă și pentru mine, și pentru tine. Sunt sigură. Fiecare zi pe care o trăim e la fel de importantă ca toate celelalte. Ce am făcut ieri nu schimbă cu nimic faptul că merită să trăiesc în prezent. Așa că, pentru mine, ziua de azi a fost minunată.

— Dacă spui tu..., i-am răspuns după câteva clipe de tăcere.

Avea dreptate. Nu-mi convenea să recunosc, dar vorbele ei fuseseră convingătoare.

La fel ca ea, și eu voi muri cândva. Negreșit. Doar că pentru ea ziua aia era mai aproape. Nu știu când o să fie acel cândva pentru mine, dar sigur o să se întâmple. De fapt, chiar e posibil să mor eu înaintea ei.

Dacă trăiești conștient că într-o zi vei muri, devii mai înțelept. Fata care pășea alături de mine crescuse puțin în ochii mei, o priveam altfel.

Nu că ei i-ar fi păsat cât de mult o apreciam. Țineau prea mulți la ea ca să se întrebe dacă îmi era dragă și mie. Și aveam și dovada că nu mă înșelam: tocmai în acel moment, dinspre poarta principală a școlii, un băiat îmbrăcat în echipamentul clubului de fotbal venea alergând spre noi; și, când a văzut-o, chipul i s-a luminat.

— Îți țin pumnii! i-a spus ea, făcându-i din mână.

— Mulțumesc, Sakura! Ne mai vedem!

Băiatul de la clubul de fotbal a trecut pe lângă noi numai un zâmbet, în pas vioi. Eram în aceeași clasă, un detaliu minor, așa că nu s-a deranjat să-mi arunce și mie o privire.

— Ce arogant...! Nici nu s-a uitat la tine. Îi spun eu mâine vreo două!

— Lasă, nu-i nevoie. Chiar te rog să nu faci asta. Nu-mi pasă.

Așa și era: nu-mi păsa că eram ignorat. La urma urmei, eu și Sakura eram complet diferiți, așa că și colegii de clasă ne tratau diferit. Nu puteam schimba cu nimic acest adevăr.

— Vezi, uite de asta nu poți să-ți faci prieteni. Din cauza atitudinii tale nepăsătoare.